

La frase del dia

“Estem amenaçats d’extinció i la gent ni ho sap”

Jeremy Rifkin, ECONOMISTA, SOCIÒLEG I ACTIVISTA

El conte

Xavier Serrahima

Ja no em parla

Ja no em parla. La majoria de les vegades, m’ignora. Com si no hi fos. Com si no existís.

No ho entenc. Tan bé com anàvem!... Tan bé com estàvem!...

Al començament, és clar, va ser complicat. Molt complicat. Jo sempre he treballat fora de casa. Des que tenia 14 anys.

I a casa, no hi estava mai. O quasi mai. Els diumenges. I encara. Perquè, és clar, poder sortir amb bicicleta amb els amics els diumenges al matí és sagrat. D’això, ella mai no se n’havia queixat. Al revés, crec que li anava bé: així podia fer la seva.

Però va arribar el confinament. I tot va començar a canviar. Jo no podia sortir de casa més que per anar a comprar. Per assegurar-me que a ella no li faltés res. Perquè, com més li dones, més vol.

Anar a comprar, o a la farmàcia, i tornar a casa. A no fer res. Perquè, ja poden anar dient que “es recomana a les empreses promoure el teletreball”, ja! Quina mena de teletreball se suposa que hem de fer, els viatjants de comerç!

I, és clar, al cap d’uns dies tancats a casa, tots dos, les coses van donar un tomb.

Perquè mai no havíem passat tantes hores, junts.

Perquè ja no ens vèiem només unes hores al dia, en arribar de la feina i a l’hora dels àpats. De sopar, sobretot, perquè ben poques vegades dinava a casa, jo.

Ens vèiem totes les hores del dia. I de la nit. De la nit, perquè, a mesura que els dies que passàvem tancats s’allargaven, em costava més i més dormir. I s’han allargat tant, qui ho havia de preveure?, que ja ni sabem quants dies portem confinats!

I, quan no pots dormir, el que més et cal és companyia. Algú que t’escolti. Algú amb qui parlar.

I, per més estrany que pugui semblar, ella i jo, de parlar, ben poc que

parlàvem. Tot i que feia més de cinc anys que compartíem casa, no parlàvem.

Per què m’ha de fer vergonya reconèixer-ho? Que no passa el mateix a totes les cases?

De fet, ni tan sols se’ns

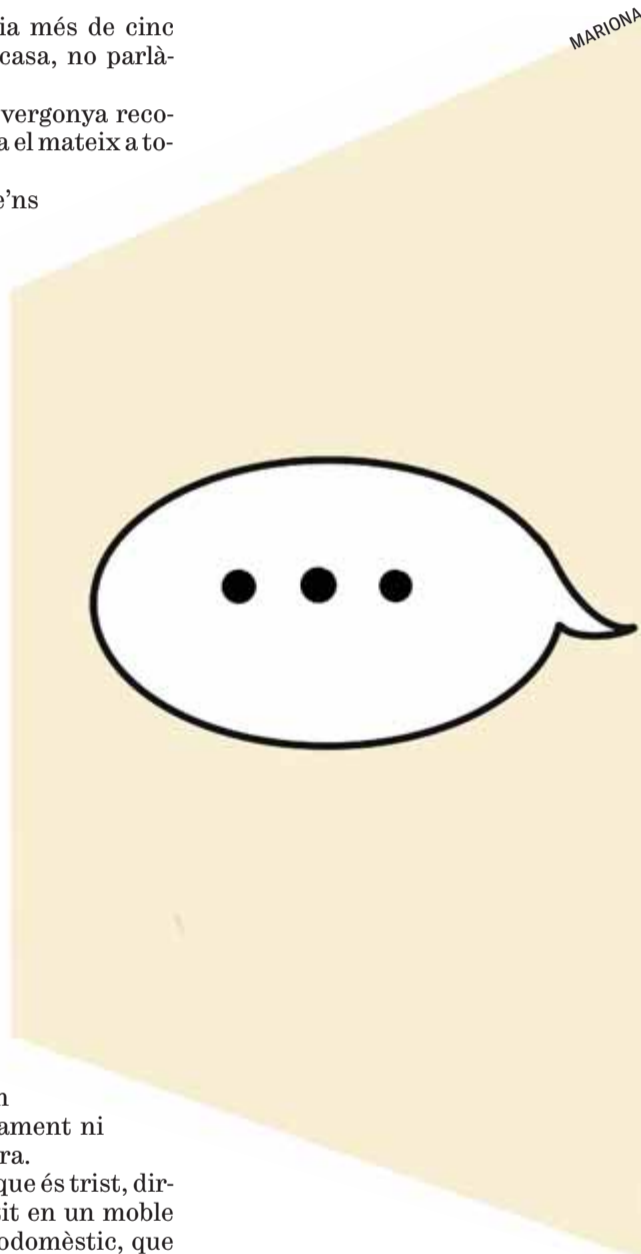
havia acudit que poguéssim fer-ho. Si érem tan diferents, si ella no sortia mai de casa i jo no hi parava mai, si no teníem res a dir-nos, de què se suposa que hauríem de parlar.

Ella tenia la seva feina, a casa. Jo, la meua, a fora. Ens vèiem una estona, la mínima imprescindible, i au!, cadascú pel seu costat.

Però al cap d’uns dies tancats les vint-i-quatre hores vam començar a parlar. Bé, vam començar no. Vaig ser jo qui va començar. No crec que mai a ella se li hagués acudit prendre la iniciativa. Al capdavant jo tampoc no li feia cas, en arribar a casa. Pràcticament ni me n’adonava, que hi era.

Amb els anys, i mira que és trist, dir-ho, ella s’havia convertit en un moble més, en un altre electrodomèstic, que em feia servei, que em permetia que pogués menjar, cada dia, i prou.

I per més cínica que pugui semblar dir-ho: a qui se li acut, perdre el temps parlant amb un moble o amb un electrodomèstic?

pagar tant de temps de negligir-la. De no agrair-li el que feia per mi.

A mesura que el confinament s’allargava i no tenia ningú més amb qui parlar, la necessitat de comunicar-se va poder més que la seva obstinació.

I va començar a respondre’m. D’entrada, es limitava a dir-me sí o no. Però, fos perquè se li havia passat la ràbia o per necessitat, va anar deixant-se anar. I, al cap d’uns dies, ja xerràvem tots dos, animadament.

Fins i tot ella més que jo. Imagino

“Al cap d’uns dies tancats a casa, tots dos, les coses van donar un tomb

que és normal: abans del confinament jo tenia molts clients amb qui xerrar; en canvi ella, a casa, amb qui havia pogut parlar, tots aquells anys?

Parlàvem i parlàvem. Cada dia més. Com si ho haguéssim fet sempre. Com si fóssim companys insubstituïbles.

M’hi vaig acostumar. M’agradava. No m’imaginava que mai s’hagués d’acabar.

I tot d’una, des de fa uns dies, quants, tres?, quatre?, cinc?, com se suposa que puc portar-ne el compte!, va deixar de parlar-me.

Per més que m’hi adreço, no em respon.

No em respon ni una sola paraula. M’he desesperat tant que fins i tot li he demanat perdó. Per abans. I per ara. Però no n’he tret res. S’obstina a no parlar-ne.

No ho entenc, la veritat! No sé que he fet malament. A què es deu que, d’un dia per l’altre ella hagi deixat de parlar-me? Tan bé com ens enteníem, la nevera i jo.

Potser per això, perquè jo l’havia ignorada durant tant de temps, al començament, quan vaig començar a parlar-li, ella es mantenia obstinadament callada. Com si volgués fer-me

Sísif

Jordi Soler

